

Mares/Pares: Educar en equip

El joc de les Corones

Pot passar que, per voler ajudar als altres membres de la família, intervenim en situacions que, sense adonar-nos, no ens pertoquen.

Jo mare, veig que el meu home renya el meu fill per una cosa que no em sembla tan important, i intervinc, per dir: *"Va home, deixa-ho estar, no n'hi ha per tant..."* Què passa? Que no ajudo gens, pot ser que intensifiqui i/o diversifiqui el conflicte.

Imaginem que pare i mare podem dur una corona cada un, la corona d'adult de casa que organitza i "mana" (i fa molta feina, no ens n'oblidem). En una relació amb igualtat de poder cadascú porta la seva, i els fills la reconeixen.

Intervenint de determinades maneres en situacions que l'altre adult està "fent ús de la seva corona", és com si li prenguéssim, i nosaltres en duem dues però l'altre queda sense poder, desautoritzat. I és probable que enrabiat.

Convé respectar les actuacions de cada adult, intervenint el mínim, amb la mainada present. Cal parlar-ne sense la mainada si els criteris són diferents, o les actituds de l'altre ens preocupen per poc respectuoses perquè s'altera molt...

Si és el cas, no oblidem que som models d'actuació, si perdem els nervis, no anem bé...

Cal arribar a acords amb l'objectiu del suport mutu. En el procés de prendre consciència del que passa podem arribar fins a codis d'avís, pactats, que alertin quan estan a punt de repetir "aquella situació".

Tornem a les corones:

A vegades nosaltres mateixos ens la traiem, i li passem a l'altre: *"Ja veuràs quan vingui el teu pare, ja t'arreglarà amb ell"*, que és molt diferent de dir *"Això és important, ara no et puc contestar, el pare i jo ho n'hem de parlar abans"*. Aquí jo no em trec la corona, i reconec la del pare.

A vegades, hem de recollir la nostra corona i la de l'altre, perquè la nostra parella no la pot sostenir, però això és una disfunció dels rols familiars que cal portar bé.

Però el que no podem fer es "coronar" els nostres fills, o deixar totes les corones al món de les disfresses, doncs quan la volem recuperar, *"no ens prenen seriosament"*.

Però, per a que et facin cas, com ho fem?

Fermesa i convenciment, per part de l'adult, que hi ha coses que són com són, i s'han de fer, o s'han de passar. Sentir-se coronat.

Els nostres fills o filles agraeixen que els diem les coses clares, sense enganyar amb mitges veritats o mitges mentides, o "*venent la moto*" o oferint incentius per a que facin les coses o es portin bé.

Quan informem, conservem la corona, quan supliquem o fem joc brut per aconseguir que facin les coses, els hi entreguem a ells.

Va bé fer equip, si som dos a casa, per veure com podem ressituar alguns jocs de poder, si aquests condicionen molt la vida familiar:

Perquè, com diu la Virgínia Satir, quan una família, per les raons que sigui, passa a crear situacions de conflicte podem reconduir aquesta situació:

Primer, reconeixent que, ocasionalment, la família pot crear situacions de conflicte.

Segon, cal perdonar-se pels errors del passat i oferir-se una oportunitat per canviar, amb la consciència de què les coses poden ser diferents.

Tercer, prenent la determinació de canviar les situacions.

Anna Iglesias Coll